VERANDER JE LEVEN-VERANDER DE WERELD OM JE HEEN

actief

19e jaargang - nummer 4

HET LEVEN EN TETRIS

Het spel is nog niet uit

De kracht om te vergeven

Gemarteld door de soldaten van Idi Amin

Mijn vergissing

Een verhaal over twee presentaties

copyright 2017 Activated
Alle rechten voorbehouden

Vertaald door:
Koos en Maria Stenger

Layout en ontwerp:
Koos Stenger en Gentian Suci

www.actiefonline.org
actiefonline@gmail.com

Activated Europe:
Bramingham Pk. Business Ctr.
Enterprise Way Luton, Beds.
LU3 4BU, United Kingdom

Email:
activatedEurope@activated.org

Bijbelvertaling genomen uit Het Boek, tenzij anders vermeld.

Inhoud

3 *De gevangenis*
4 *Na het schieten*
6 *Zonder vergelding*
11 *Een veilige fundering*
12 *Het spijt me*
14 *De kracht om te vergeven*
20 *Het leven en Tetris*
22 *Vergeving zoals God het ziet*
24 *Mijn vergissing*
26 *Mijn liefde voor jou*

God heeft Zijn liefde aan het kruis bewezen. Toen Christus daar hing en bloedde en doodging was het God die tegen de wereld zei: "Ik hou van jou."

–Billy Graham

De gevangenis

Er bestaat een verhaal over een bezoek dat Paus Leo XII bracht aan de gevangenis van de Pauselijke enclave in 1825. Het gaat ongeveer zo: De paus wilde met alle geweld alle gevangenen ondervragen over de reden waarom ze daar terecht gekomen waren. Zoals wel te verwachten was, hield iedere man bij hoog en bij laag vol dat hij onschuldig was, behalve een man die toegaf dat hij een vervalser en een dief was. De paus wendde zich tot de gevangenbewaarder en zei streng: "Laat deze man onmiddellijk vrij, voordat de andere edele heren door zijn aanwezigheid geïnfecteerd worden!"
Dat klinkt misschien wel grappig, maar we kunnen er allemaal een les uit leren: Gods vergiffenis is voor degenen die weten dat ze die nodig hebben, dat ze die niet verdiend hebben en haar niet kunnen verdienen; voor degenen die helemaal overgeleverd zijn aan Zijn vergeving en genade.

Dit principe is van toepassing op onze redding door geloof, maar het geldt evengoed voor ons dagelijks leven. Hoe vaak zijn wij niet net als die andere mannen in het verhaal, onwillig om onze fouten en tekortkomingen toe te geven, wat juist zou kunnen leiden tot vergeving en hereniging met degenen die we benadeeld hebben? En hoe vaak houden we ons niet vast aan de pijn en de wrok die we koesteren over iets wat iemand ons heeft aangedaan, in plaats van het los te laten en hen hun fouten en tekortkomingen te vergeven? Er staat in Gods Woord dat we anderen moeten vergeven (ook als ze het niet verdienen) omdat God ons vergeven heeft toen wij het niet verdienden: "Wees in plaats daarvan vriendelijk en liefdevol voor elkaar. Vergeef elkaar, zoals God uw zonden heeft vergeven om wat Christus voor u deed."[1]

Het doet er niet toe of degene die je benadeeld heeft er spijt van heeft of niet, of hij of zij heeft laten blijken er spijt van te hebben. De beslissing om hem te vergeven is essentieel om jou te verlossen uit je gevangenis van pijn en verbittering, zodat je in staat wordt gesteld om verder te gaan. Het is nooit gemakkelijk om iemand die ons benadeeld heeft te vergeven. Maar met God is het wel mogelijk.

Samuel Keating

1. Efeziërs 4:32

Nadat het schieten was opgehouden

Door Uday Kumar

Ik zat in een moeilijke periode. Ik moest vaak denken aan mensen die me benadeeld hadden en ik ontplofte soms haast van woede en haat jegens hen.
Maar het enige wat kwaad en gefrustreerd worden voor me bewerkstelligen, is dat mijn gedachten er door beneveld worden en mijn perspectief verstoord wordt.
Het lost nooit iets op. Mijn natuurlijke reactie is dan om terug te slaan en alles recht te zetten, maar op de lange duur maakt dat alles alleen maar erger.

De auteur Dale Carnegie citeerde ooit eens een passage uit een politiebulletin waarin het volgende advies werd gegeven: "Als egoïstische mensen je benadelen kun je ze van je lijst schrappen, maar probeer geen wraak te nemen. Als je wraak probeert te nemen benadeel je jezelf meer dan dat die ander er iets van voelt."

De schietpartij in de Amische gemeenschap in Pennsylvania die een aantal jaren geleden plaatsvond is een goed voorbeeld van vergiffenis in actie. Een gestoord individu; iemand van buiten de gemeenschap, ging een school van de Amish binnen en gijzelde daar tien meisjes. Hij doodde er vijf voordat hij zichzelf het leven benam. Ik kan me haast niet voorstellen hoe die gezinnen zich voelden, en toch vergaven ze die man, probeerden zijn vrouw en kinderen te helpen en openden een fonds om hen financieel bij te staan.
De dingen waarin ik me misdeeld voel zijn natuurlijk maar minimaal in vergelijking met het verlies dat deze ouders van de Amish leden, en toch waren ze in staat te vergeven. Ik realiseerde me dat veel van mijn ongenoegen geworteld was in het feit dat ik anderen niet vergeven had wat ze mij hadden aangedaan. Dat had tot gevolg dat die voorvallen steeds maar door mijn hoofd spookten, en me een heleboel pijn veroorzaakten.
Oordeel is aan God voorbehouden.[1] Wij mogen vergeven. Vergeving brengt een genezende balsem aan op onze eigen harten en laat God aan het werk gaan in de situatie zoals het Hem goed dunkt. Vergeving maakt degene die ons benadeeld heeft niet automatisch vrij, maar verlost ons wel van een zware last in onze harten. Dat is een les die ik graag op mijn eigen leven wil toepassen.

1. Zie Hebreeën 12:23

Jullie liefde voor ons gezin heeft ons geholpen de genezing te krijgen die we zo hard nodig hebben. Giften die jullie hebben gegeven, hebben onze harten op een onbeschrijflijke manier beroerd. Jullie medeleven is verder doorgedrongen dan alleen ons gezin, onze gemeenschap, en is onze wereld aan het veranderen. Daar danken we jullie heel hartelijk voor.

Uit een open brief aan de Amish buren van Marie Roberts, de weduwe van Charles Carl Roberts, de dader van de schietpartij op 2 oktober 2006.

ZONDER VERGELDING

Jezus begon de bergrede met de Zaligsprekingen[1] waarin het ging over de zegeningen voor de mensen die nederig zijn, die verdriet hebben, de zachtmoedigen, de mensen die er naar hunkeren dat Gods wil wordt uitgevoerd, mensen met een liefdevol en helpend hart, die eerlijk en oprecht zijn, die vrede brengen en hen die vervolgd worden. Hij leerde hen hoe zij moesten zijn. Vervolgens sneed Hij een ander onderwerp aan: De wet van Mozes stelt: 'Wie iemand een oog uitsteekt moet daarvoor boeten met zijn eigen oog. Wie iemand een tand uit de mond slaat, moet daarvoor boeten met een tand uit zijn eigen mond.' Maar Ik zeg u: Vergeld geen kwaad met kwaad. Als iemand u een klap op de ene wang geeft, keer hem dan ook uw andere wang toe. Als u voor het gerecht wordt gebracht en uw hemd moet afstaan, geef dan ook uw mantel. Als iemand u dwingt iets een kilometer te dragen, draag het dan twee kilometer. Als iemand u iets vraagt, geef het hem. En als iemand iets van u wil lenen, weiger het dan niet."[2]

In het Oude Testament stond dat, wanneer iemand een ander verwondde of doodde, hun straf gelijk moest staan aan hun misdaad.[3] Dit soort vergelding wordt genoemd: lex talionis, en was ook aanwezig in andere oude wetten. Het doel ervan was, de fundering te leggen voor het rechtsstelsel, bloedvetes te beëindigen, waarbij een persoon of een hele familie de wet in eigen handen nam omdat ze wraak wilden nemen voor dingen die hen of hun familieleden waren aangedaan. Lex talionis schreef dan vergelding voor aan de schuldige partij, zodat de zaak beslecht zou worden.

Er staan in het Oude Testament echter ook dingen die ongeveer hetzelfde zijn als de dingen die Jezus onderwees: "Wees niet haatdragend of wraakzuchtig, maar heb uw naaste net zo lief als uzelf, want Ik ben de Here."[4]" Zeg niet: "Ik behandel hem net zoals hij mij behandelt; ik vergeld een man naar wat hij doet."[5]

Laten we kijken naar het eerste voorbeeld dat Jezus gebruikte: "Als iemand u een klap op de ene wang geeft, keer hem dan ook de andere wang toe."

Een klap op de wang was een zware belediging en iemand kon dan voor het gerecht gesleept en beboet worden. Als iemand rechts was en iemand anders op de rechterwang wilde slaan, moest hij dat doen met de achterkant van zijn rechterhand, en in die tijd was het slaan met de rug van de hand nog eens extra beledigend en resulteerde dat in een dubbele boete. Jezus zei dus dat wanneer iemand je beledigt (in dit geval door met de rug van zijn hand op je wang te slaan) je geen financiële compensatie moet zoeken bij het rechtssysteem, maar de belediging moet incasseren en niets terug moet doen en zelfs die persoon de linkerwang moet toekeren om nog eens beledigd te worden.

Daarna heeft Jezus het specifiek over een rechtszaak: "Als iemand je bij de wet vervolgt en je het hemd afneemt, laat hem je mantel dan ook hebben."
Hier gaat het over een situatie waar iemand vervolgd wordt bij de rechtbank om zijn tuniek, of zijn hemd. Jezus zegt dat iemand in zo'n situatie zijn mantel of overjas ook moet afgeven. Voor

velen was het heel moeilijk om hun jas, die meestal zwaarder was dan een hemd en 's nachts ook nog als deken dienst deed, af te geven. Volgens de wetten van het Oude Testament was het wettelijk niet toegestaan iemands jas 's nachts te houden als je hem als onderpand voor een lening aannam. Jezus zei dat we nog verder moesten gaan dan van ons gevraagd werd en de mantel vrijwillig af moesten geven, ook al betekende het dat we het koud zouden krijgen in de nacht.[6]

Zijn derde voorbeeld had te maken met de Romeinse wetgeving waarbij mensen wettelijk gezegd werd dat ze een last moesten dragen of een dienst moesten verlenen op bevel: "Als iemand u dwingt iets een kilometer te dragen, draag het dan twee kilometer."

Het gebruik om iemand op bevel van de Romeinen te dwingen een last te dragen kunnen we waarnemen in de Bijbelpassage waarin Simon van Cyrene gedwongen werd het kruis van Jezus te dragen.[7] Jezus zei tegen Zijn discipelen dat ze, wanneer ze gedwongen werden zo'n dienst te

verlenen; zelfs door een vijand, dit moesten doen.

Het vierde voorbeeld gaat niet over wettelijke zaken, maar over een alledaagse situatie: "Als iemand u iets vraagt, geef het hem. En als iemand iets van u wil lenen, weiger het niet."

Jezus leert ons om vrijgevig te zijn naar mensen in nood, of het nu bedelaars zijn of iemand die geld van je wil lenen. Evenals in de andere gevallen, geeft Hij een voorbeeld van de juiste houding voor leden van het Koninkrijk van God. We zijn verondersteld gul te zijn en blijmoedig te geven of te lenen. Het gaat er hier niet om dat je alles aan bedelaars moet geven, en je hoeft ook niet al je geld uit te lenen zodat je zelf niets meer over hebt. Het gaat er om dat je in de juiste geest geeft, niet met tegenzin. Zoals de apostel Paulus schreef toen er geld verzameld werd voor de arme kerk in Jeruzalem: "Ieder moet voor zichzelf uitmaken hoeveel hij zal geven. Dwing niemand iets te geven, want dan doet hij het met tegenzin. God houdt ervan dat u met een blij hart geeft."[8]

Door deze vier voorbeelden spreekt Jezus ons aan op onze natuurlijke neiging om egoïstisch te zijn of in de verdediging te gaan, terug te slaan of rechtvaardigheid te eisen in situaties waarbij we vinden dat we worden uitgebuit of beledigd of op de een of andere manier tekort worden gedaan. Jezus roept ons op om het principe te volgen van geen vergelding zoeken en Hij leert ons om de natuurlijke neiging te bevechten om onszelf te verdedigen of wraak te willen nemen wanneer iemand ons schade berokkend heeft, beledigd heeft of op wat voor manier dan ook benadeeld heeft.

Als Christenen, bij de genade Gods, worden we opgeroepen niet te reageren op beledigingen of onze reactie te laten beïnvloeden door de daden van anderen.

Het voorbeeld van de grove belediging, evenals het hemd en de wet, verwijst naar de Christelijke reactie op persoonlijk onrecht, of niet antwoorden in een geest van wraakzucht of vergelding wanneer iemand ons benadeelt. Dit betekent echter niet dat Christenen geen gebruik mogen maken van het rechtssysteem of niet mogen opstaan wanneer hun rechten of de rechten van anderen geweld wordt aangedaan, in het bijzonder wanneer er levens of iemands vrijheid of mensenrechten op het spel staan.

Het voorbeeld van gedwongen worden iets te dragen leert ons, dat wanneer er dingen wettelijk van ons geëist worden (zolang het niet tegen onze overtuiging indruist) wij nog iets extra's moeten doen in de zin dat we het gewillig en zonder wrok uitvoeren.

Geven en lenen aan degenen die het van ons vragen spreekt

de houding aan van “wat van mij is blijft van mij” en “als ik deel wat ik heb word ik misschien wel benadeeld.” Nogmaals, Jezus zei niet dat we moeten geven totdat we niets meer over hebben en zelf ook bedelaars worden, Hij sprak onze ingewortelde bezorgdheid over onszelf en ons egoïsme aan. We kunnen misschien niet aan iedereen iets geven, maar als er iemand in nood is en we iets hebben om hem te geven, dan moeten we dat doen. In het bijzonder wanneer diegene een broeder of zuster in de Heer is, zoals de apostel Johannes schreef: “Als iemand genoeg heeft om van te leven en ziet dat zijn broeder gebrek lijdt, maar zich verhardt en hem niet helpt, hoe kan Gods liefde dan in hem blijven?”[9]

Als Christenen en leden van Gods koninkrijk wordt van ons gevraagd dat we boven ons natuurlijke gedrag uitstijgen. We worden verondersteld ons eigenbelang uit de weg te gaan en ons meer bewust te worden van het principe van onze naaste net zo liefhebben als onszelf. We hoeven niet te veranderen in een soort deurmat waar iedereen overheen loopt, maar het is een oproep om een houding van liefde, genade en medeleven te koesteren en de waardigheid op te brengen om sommige dingen maar te laten gaan, en verlies te incasseren, hetzij van onze waardigheid of aangaande onze financiën.
In plaats van terug te slaan en onze trots te willen verdedigen of altijd op ons eigenbelang uit te zijn worden we opgeroepen om lief te hebben, het voorbeeld van Jezus te volgen door niet te letten op ons eigenbelang.

1 Zie Mattheüs 5:3-12
2 Zie Mattheüs 5:38-42
3 Zie Exodus 21:23-25; Leviticus 24:19-20; Deuteronomium19:18-21
4 Leviticus 19:18
5 Spreuken 24:29
6 Zie Exodus 22:25-27; Deuteronomium 24:10-13
7 Zie Mattheüs 27:32
8 2 Corinthiërs 9:7
9 1 Johannes 3:17

Een veilige fundering

Het leven is soms als het reizen over een verraderlijke weg. Soms zitten er grote gaten in de weg waardoor je door elkaar gehusseld wordt, omwegen waar je door uit de koers raakt, en borden die je waarschuwen voor gevaar dat verder op de weg dreigt. De bestemming van de ziel en de geest is van het grootste belang voor God, dus biedt Hij ons dagelijks leiding. Sommige mensen volgen Gods aanwijzingen aandachtig; anderen slaan ze in de wind en rijden pijlsnel langs de waarschuwingslichten. Maar iedereen komt uiteindelijk aan op zijn uiteindelijke bestemming: de deur van de dood… Niemand ontsnapt aan de moeilijkheden in het leven. Sommige mensen hebben zelfs tijdens hun jeugd al met een slechte gezondheid te kampen. Sommige mensen die rijk geboren zijn verliezen alles. Sommigen zijn op zoek naar liefde en vinden alleen maar afwijzing. Zonder een stevige ondergrond is het leven slecht te verdragen. God heeft een bestemming voor iedereen, en Hij wil graag dat we op Hem bouwen, Hij is de fundering. De Schrift spreekt over bouwlieden die het werk van hun handen vastzetten met klemmen “zodat het niet omvalt.” Toen de handen van Christus doorboord werden met spijkers en vastgenageld werden aan het Kruis werd Hij een veilige fundering. –Billy Graham.

Wil jij graag een nieuw begin? Jezus kan je dat geven. Vraag Hem er maar om: Lieve Jezus, ik neem graag uw aanbod aan om een nieuw begin te maken met U. Kom alstublieft in mijn leven, vul me met Uw liefde en help me om meer te worden zoals U. Amen.

HET SPIJT ME

Door Sally Garcia

Jarenlang was ik oppas tijdens speelkwartieren en activiteiten in de speeltuin. Met al dat rennen, springen, wilde gedrag en goedmoedige spel, botsten de kinderen weleens tegen elkaar op, struikelden ze, duwden ze elkaar weg, en ga zo maar door.

Vaak stak het kind dat het ongeluk veroorzaakt had direct zijn hand op en zei dan: "Ik kon er niets aan doen" of "ik deed het niet expres!" Maar het ging er natuurlijk niet om wiens schuld het was. Het belangrijkste is het welzijn van de "gewonden."

Ik heb dit zo vaak zien gebeuren dat ik me uiteindelijk realiseerde dat we medeleven allemaal nog moeten aanleren. Het komt niet vanzelf. De kinderen verwarden "het spijt me" met toegeven dat zij ergens schuld aan hadden en aangezien ze niet met opzet iemand pijn hadden gedaan vonden ze niet dat ze het erg voor iemand moesten vinden. Maar in het echte leven, net als op de speelplaats, doen we iemand zonder opzet weleens pijn en moeten we ons verontschuldigen.

We hebben er misschien goede redenen voor. Misschien beseften we niet wat we deden, hadden we niet goed nagedacht voordat we iets deden en waren we niet voorbereid op de gevolgen van onze daden. Misschien waren er verzachtende omstandigheden en misverstanden en waren er nog anderen bij betrokken. Elk verhaal heeft tenminste twee kanten. Het probleem is dat wanneer we zeggen: "Het spijt me, laat me het uitleggen…" we de aandacht meestal op onszelf richten in plaats van degene die we pijn gedaan hebben. Dan worden we opeens het slachtoffer van een misverstand. Het kan soms helpen om uit te leggen hoe iets gekomen is en onze versie van het verhaal te vertellen. Maar het belangrijkste eerst; is er iemand gewond? Een verontschuldiging die oprecht wordt uitgesproken bevat een geneeskrachtige balsem.

Terug naar de speelplaats. Nog een les die ik geleerd heb van 35 jaar lang werken met kinderen is deze: als we onze excuses meteen aanbieden zal de ander meestal ook snel vergeven. Dat is nog het mooiste gedeelte.

Wie kan het iets schelen wie er gelijk heeft of ongelijk, als het laatste woord een welgemeende verontschuldiging is?
–Richelle E. Goodrich

Je excuses aanbieden betekent niet altijd automatisch dat jij ongelijk hebt en de ander gelijk heeft. Het betekent gewoon dat je bezorgder bent over je relatie met die persoon dan over je ego.
–Auteur onbekend

Een verontschuldiging is de superlijm van het leven.
Hij kan alles weer heel maken.
–Lynn Johnston

Wanneer een verontschuldiging op zijn plaats is, geef hem dan gul, en laat op je verontschuldiging een goede daad volgen. –Judy Ford

Een verontschuldiging is een heerlijk parfum; hij kan het ongemakkelijkste moment veranderen in een gulle gave.
–Margaret Lee Runbeck (1905-1956)

De kracht om te vergeven

Door Stella Sabiiti, verteld aan onze Oostafrikaanse correspondente Kathleen Murawka

Stella Sabiiti met haar man en dochter ongeveer een jaar na de verschrikking in de universiteit van Makerere.

Ik ontdekte de macht van vergiffenis op een middag in juli 1976. Het gebeurde tijdens het regime van Idi Amin, toen het leven in Oeganda volledig tot stilstand was gekomen; carrières, de economie, de infrastructuur, opleidingen, alles. Ik studeerde aan de Universiteit van Makerere en was ook pas getrouwd en in verwachting van een baby.

Aangezien de universiteit niets kon geven en de leerkrachten geen brandstof hadden om naar en van de universiteit te komen, kwamen ze niet opdagen om ons les te geven. Dus gingen wij studenten iedere morgen naar de bibliotheek en lazen daar dan zelf iets of haalden boeken op om in onze kamers te gebruiken. Idi Amin, die zelf nooit naar school was geweest, begreep niet waarom we dat deden. Hij dacht dat het een demonstratie tegen hem was, dus hij stuurde regelmatig soldaten op ons af om ons te terroriseren.

Mijn man werkte in die tijd in het noordelijke deel van het land, bij de Soedanese grens. Af en toe kwam hij naar Kampala of ging ik bij hem op bezoek en brachten we een paar dagen samen door. Hij was juist het weekend op bezoek geweest en op maandagmorgen zette hij me af bij de campus. Toen ik in mijn kamer kwam vertelden Judith, mijn kamergenote, en Brenda, een andere vriendin, me dat de soldaten vanuit een andere zaal aan de andere kant van de campus waren gekomen en dingen hadden stukgemaakt en studenten hadden geslagen.

Dit was niet de eerste keer dat dit gebeurd was. Er kwamen steeds vrachtwagens vol soldaten die de jongens in elkaar sloegen. De meisjes schreeuwden vanaf de balkons van onze kamers naar de soldaten dat ze moesten ophouden en dan schreeuwden ze terug dat wij stomme vrouwen waren die nergens iets van afwisten. Wij werden nooit door hen aangevallen, omdat we vrouwen waren.

Die maandag rond het middaguur werd er echter op de deur geklopt. We dachten dat het vrienden waren die een grap met ons uithaalden dus schreeuwden we: “Hoepel op, soldaten!” en we lachten. Je weet hoe studenten kunnen zijn. Maar het kloppen werd luider en luider totdat we beseften dat het echt soldaten waren! Brenda en ik renden het balkon op en hurkten neer. Judith sprong haar bed in en dekte zichzelf toe. Even later braken de soldaten met zoveel kracht door de deur dat er stukjes van het slot en de deur in het rond vlogen. Er drongen soldaten schreeuwend onze kamer binnen. Het was een wonder dat ze Judith niet in haar bed vonden, maar ze vonden mij en Brenda op het balkon. Ik herinner me nog dat ik dacht: Nou zul je het hebben! Als de soldaten het speciaal op iemand gemunt hadden betekende dat meestal het einde voor die persoon.

Ze sleurden ons het balkon af en duwden ons met hun geweren op ons gericht de kamer door, de gang in. Een soldaat bleef achter om onze papieren te doorzoeken. Judith kon hem een halve meter bij haar vandaan horen, maar hij had haar niet in de gaten.

Stella Sabiiti in latere jaren

“We hebben je te pakken! We hebben je te pakken!” riepen ze alsmaar naar mij, alsof ze dachten dat ik een groepsleidster was. Toen we boven aan de trap stonden duwden ze ons naar beneden. Iedere keer wanneer we opstonden, duwden ze ons verder. Vallen, rollen, opstaan, vallen, rollen, de ene trap na de andere. Toen ik bovenaan de laatste trap stond, die het hoogste was, sloeg een van de soldaten me zo hard dat ik aan een stuk naar beneden vloog en niet tot stilstand kwam totdat ik helemaal op de vloer was beland. Ik verloor even mijn bewustzijn.

Toen de andere soldaten onderaan de trap waren gekomen met Brenda zeiden ze dat ze ons naar Makindye zouden brengen, een barak die indertijd een slachthuis was. Maar eerst brachten ze ons naar het aangrenzende gebouw, de Lumumbazaal die om een binnenplaats heen was gebouwd, waar mannen woonden.

Daar waren de soldaten de jongens aan het martelen; jongens die we kenden, goede jongens. Het scheen dat dit de hele ochtend al gaande was geweest zonder dat wij er iets vanaf wisten, ook al waren we in het aangrenzende gebouw. De soldaten lieten Brenda en mij een tijdje naar de jongens gaan, maar al gauw werd ons bevolen om naar buiten te gaan, voor de zaal. Brenda en ik werden van de anderen gescheiden. Mij werd verteld dat ik een speciale behandeling zou krijgen omdat ik de groepsleidster was.

Er kwamen nog meer soldaten aan; met honderden tegelijk. Ze namen nog meer meisjes mee naar buiten en dwongen hen om zich bij de jongens te voegen. Ze moesten halfnaakt met een geweer op zich gericht heen en weer over het beton kruipen. Hun knieën waren bloot en bebloed.

Ik heb er geen idee van waarom ze dachten dat ik de groepsleidster was. Dat was wat me kracht gaf; de wetenschap dat de beschuldigingen die ze steeds maar naar mijn hoofd slingerden geen enkele waarheid bevatten. Ze sloegen en geselden en vertrapten Brenda en mij, maar hun aandacht was vooral op mij gericht. Dit ging urenlang door; de ene wrede vorm van marteling na de andere. Zoals ik al zei was ik destijds ongeveer een maand zwanger en het was een wonder dat de baby het overleefd heeft.

Tegen het einde van de middag vonden de soldaten het kennelijk welletjes en zeiden ze dat ze me naar Makindye, het slachthuis zouden brengen. Maar voordat ik zou sterven wilde ik er achter komen waarom ze deze dingen met me deden. Waarom hadden ze mij, van alle honderden meisjes in mijn woonzaal uitgekozen als de groepsleidster?

De hele dag had ik niets gezegd. Ik had niet gehuild. Ik had niet geschreeuwd. Ik had niets gedaan om me te verzetten. Ik was als een houten plank geweest. Nu wilde een deel van me aan hen vragen waarom ze me dit aandeden, maar een ander gedeelte zei me dat als ik dat zou doen, ze alleen maar harder zouden slaan. Toen hoorde ik een stem die zei: “Kijk hen in de ogen. Dan zul je de reden hiervoor ontdekken.” Dus keek ik hen in de ogen en ik was zo verbaasd over wat ik daar zag! Ondanks alle vloeken en stoerheid hadden ze innerlijk pijn! Ze vonden het helemaal niet fijn wat ze aan het doen waren, in tegenstelling tot wat ik al die tijd gedacht had.

Ik werd zo overweldigd door medeleven voor hen dat ik hen voordat ik zou sterven wilde vertellen dat ik dat begreep, dat het niets gaf. Maar hoe kon ik hen dat vertellen? Ik werd nog steeds gemarteld en geslagen, maar tussen de slagen door kwam deze gedachte bij me op: Als ik misschien praat over iets dat we met elkaar gemeen hebben, zullen ze het begrijpen. Het was een belachelijk idee, maar dat kon me niet schelen. Ik had niets te verliezen.

Maar wat had ik met deze soldaten gemeen? Het waren sterke mannen; ik was een zwangere vrouw. Zij hadden geweren, laarzen en zwepen; ik was een simpel, hulpeloos meisje. Toen drong het tot me door. Je bent pas getrouwd, je verwacht een kindje. Die mannen hebben waarschijnlijk ook gezinnen.

“Wat hebben jullie vrouwen gisteravond voor jullie gekookt?” vroeg ik.

“Wat?” vroegen ze ongelovig. En toen zeiden ze iets in Kiswahili. Als Idi Amins soldaten iemand martelden spraken ze Kiswahili. Vandaag de dag spreken niet veel Oegandezen Kiswahili omdat ze het associëren met martelingen en slechte dingen. “Wat een stomme vrouw!” schreeuwden ze, en ze schopten me nog harder.

Toen ze ophielden haalde ik diep adem en vroeg hen nogmaals: “Wat heeft je vrouw voor je gekookt gisteravond?” Ze sloegen me wederom. Dat ging zo door totdat ze gedacht moeten hebben: “Laten we haar een beetje paaien.” En toen begonnen ze te antwoorden: “Ik heb dit gegeten,” en “Ik heb dat gegeten.”

Toen vroeg ik hen: “Waar gaan jullie kinderen naar school? Hebben jullie je kinderen vanmorgen naar school gebracht?”

Mijn eenvoudige vragen leidden tot een gesprek en toen gingen de soldaten tenslotte met me onder een boom zitten, waar we praatten en lachten. Ja, we zaten met zijn allen te lachen! Brenda vertelde me later dat toen ze dat tafereel voor zich zag, de pijn en de angst bij haar verdwenen. Het bleek dat de soldaten die de hele dag bij mij waren geweest, de leiders waren. Ze gaven een teken en toen hield het allemaal op, zomaar opeens! Toen was het ongeveer half zeven, dus sommige jongens waren de hele dag gemarteld en wij ongeveer zes uur lang.

Er kwamen vrachtwagens om de soldaten op te halen en er kwamen ambulances voor de zwaarst gewonden. Bij de poorten van de universiteit hadden ze de hele dag onder bewaking opgesloten gezeten maar de ambulances moesten buiten gewacht hebben, want ze kwamen er al aan terwijl de soldaten nog aan het vertrekken waren.

De koks en het keukenpersoneel van de universiteit, die niet door de soldaten lastig gevallen waren brachten ons thee en brood en gingen toen op de grond bij ons zitten huilen. Toen brak ik opeens. Ik kon me niet voorstellen hoe het voor hen geweest moest zijn, dat alles aan te zien zonder er iets aan te kunnen doen.

Als ik er aan terugdenk kan ik vol oprechtheid zeggen dat ik die soldaten vergeven heb op het moment dat ik hen in de ogen keek, want toen realiseerde ik me dat wij allemaal, zowel studenten als soldaten, het slachtoffer waren van iets dat we niet begrepen. En toen ik hen vroeg over hun huizen en gezinnen kregen ze de boodschap; dat ik dat besefte en dat ik het hen vergaf. Ik heb ook een heleboel te danken aan mijn opvoeding. Mijn ouders hebben me geleerd dat er in ieder persoon iets goeds zit, wat het ook zijn mag. Dat moet wel, want er staat in de bijbel dat God ons geschapen heeft naar Zijn evenbeeld. Die ervaring heeft me zoveel kracht gegeven en heeft me laten zien dat ik nooit bang moet zijn voor een ander mens! Daarom kan ik het werk doen dat ik tegenwoordig doe. Ik voel me zelfs op mijn gemak met gewapende soldaten en ga zelfs naar gebieden waar landmijnen liggen. Ik ben bang voor de landmijnen en de geweren, maar ik ben niet bang voor de soldaten of rebellen die de geweren in bezit hebben of de landmijnen leggen. Ik weet dat het allemaal maar mensen zijn, net zoals ik, en dat we iets met elkaar gemeen hebben dat ons nooit afgenomen kan worden.

Deze ervaring aan de Makerere universiteit geeft echtheid aan de redevoeringen die ik nu houd over vergeving. Als ik mijn eigen verhaal doe over hoe ik in staat was om te vergeven en de geweldige dingen die als gevolg daarvan gebeurden, luisteren de mensen.

"Waarom moet ik iemand vergeven die niet zegt dat het hem spijt?" vragen de mensen me vaak. En dan zeg ik tegen hen: "Het leven is te kort om maar af te wachten totdat er iemand naar me toe komt om te zeggen dat het hem spijt."

Er is zoveel goeds voortgekomen uit die verschrikkelijke ervaring. Het mooiste is dat ik ontdekt heb dat ik, zoals iedereen, geboren ben met iets geweldigs; de kracht om mensen lief te hebben! Ik hoefde er niet voor te werken. Het is er gewoon. En het raakt nooit op. Hoe meer ik er van gebruik, des te meer ik er bij krijg!

Stella Sabiiti was een van de grondleggers van CECORE, Center for Conflict Resolution, een zelfstandige organisatie zonder winstoogmerk in Oeganda, in 1995 opgericht door vrouwen die alternatieve manieren voorstaan om conflicten te voorkomen, beheersen en op te lossen. Ze heeft haar boodschap van vergeving en verzoening in vele landen ter wereld uitgegeven en heeft een belangrijke rol gespeeld bij het oplossen van bloedige conflicten in Oeganda, de DRC, Soedan, Rwanda, Burundi en andere plaatsen.

HET LEVEN EN TETRIS

Door Marie Story

Ik ben gek op het videospelletje Tetris, waarbij je blokjes op hun plaats moet laten vallen. De reden dat ik het zo leuk vind, is dat ik het allemaal van te voren kan plannen door naar de stukjes te kijken die er aan komen, en terwijl ze opkomen, kan ik ze netjes op hun plaats zetten en de stapel lager maken. Dat is tenminste de bedoeling.

Nog beter is, de fouten die ik gemaakt heb te herstellen. Soms laat ik een stukje op de verkeerde plaats vallen en dan moet ik uitvinden hoe ik om die fout heen moet werken of de probleemplaats weg zien te werken. Maar het gaat niet altijd goed. De eerste paar levels gaat het geweldig, maar als de blokjes na verloop van tijd steeds sneller naar beneden komen, heb ik er niet zoveel vat meer op. Dan komen de stukjes op de verkeerde plaats terecht en stapelt alles zich steeds dichter naar de top toe.

Dan staat er opeens "GAME OVER" op het scherm, en wordt mijn enthousiasme voor het spel getemperd door gevoelens van frustratie. Soms kan het zo gaan in het leven. Dan maken we de ene fout na de andere en lijkt het opeens alsof er niets aan te doen is om het beter te maken. Soms eindigen onze mooiste plannen in een grote soep, en wat we ook doen om er iets aan te veranderen, de problemen blijven zich opstapelen en dan krijg je het gevoel dat het

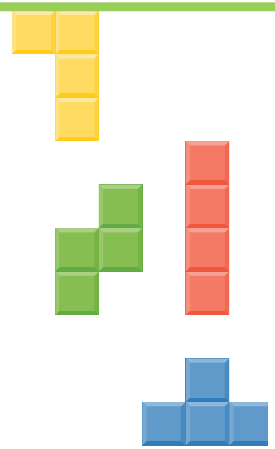

spel uit is.

Het mooiste aan een spel zoals Tetris is, dat je altijd de kans krijgt om het weer opnieuw te spelen. Het doet er niet toe hoe vaak je verliest; je krijgt altijd een nieuwe kans wanneer je maar wilt. Dat doet Jezus ook voor ons. Hij weet dat we niet volmaakt zijn. Hij begrijpt onze beperkingen en zwakheden. Hij heeft ons gemaakt en Hij snapt best dat we niet altijd kunnen "winnen." Jezus heeft ook beloofd dat Hij onze fouten en zonden zal verwijderen "zo ver als het oosten van het westen is." [1] Dat betekent dat ze weg zijn; dat we met een schone lei kunnen beginnen. En dat slaat niet alleen op je geestelijke leven. Hoe goed je alles ook probeert te plannen in je leven, er zullen periodes komen dat je opnieuw moet beginnen. Dat kan wel wat ontmoedigend zijn. Dan zie je enkel maar GAME OVER voor je ogen knipperen. Maar je kunt het spel altijd weer opnieuw spelen. Een schone lei is een geweldig iets. Het betekent dat het verleden is begraven. Wanneer je aan een nieuw spelletje Tetris begint, weigert het niet om met je te spelen als je het te vaak verloren hebt. Als Jezus je een schone lei geeft is die ook helemaal vlekkeloos schoon. Hij kijkt niet meer naar je verleden van fouten en vergissingen. "Als u Christen wordt, wordt u van binnen helemaal nieuw. U bent als het ware opnieuw door God geschapen. Er is een heel nieuw leven begonnen."[2]

Heb jij het gevoel dat al je plannen in rook opgegaan zijn en weet je niet hoe je opnieuw moet gaan bouwen? Of ben je al ontmoedigd omdat je eerste pogingen nergens toe geleid hebben? Bedenk dat je altijd een kans hebt om een nieuw spel te beginnen. Jezus heeft een plan en een doel voor je leven, en Hij gebruikt zelfs de fouten om je dichter bij dat doel te brengen. Koning Salomo zei dat een rechtvaardig man zeven keer valt en dan weer opstaat. Je ontkomt er niet aan. Waar het om draait is dat je weer opstaat en opnieuw begint.

1 Psalm 103:12
2 Corinthiërs 5:17

VERGEVING zoals God het ziet

Door Marie Alvero

Jezus vertelde een verhaal over vergeving dat, iedere keer als ik het hoor, aan mijn hart trekt en aan mijn geweten knaagt. [1]
Het verhaal gaat over een goede koning die er door zijn boekhouder aan herinnerd werd dat een van zijn dienaren hem een enorme som gelds schuldig was, iets van miljarden euro's, als je het met de geldwaarden van nu vergelijkt. Zo'n hoog bedrag dat er geen kans op was dat de dienaar het ooit terug zou kunnen betalen.

De koning liet de dienaar ophalen en eiste betaling van de schuld. Toen de dienaar tegen de koning zei dat hij de schuld niet kon terugbetalen beval de koning dat het gezin van de dienaar als slaven verkocht zouden worden totdat de schuld voldaan was. De dienaar smeekte om genade en toen werd het hart van de koning ontroerd en vergaf hij hem de schuld. Zonder plan voor terugbetaling, geen boetes, maar een schoonwassen van de lei. De dienaar was vrij, zonder enige schuld. Ik kan me voorstellen hoe hij zich voelde. Het moet zoiets zijn geweest als het moment waarop ik de laatste termijn voor mijn hypotheek zal hebben betaald, maar dan nog veel beter!
Maar de vreugde van de dienaar was maar van korte duur. Zodra hij het hof van de koning uit kwam ontmoette hij een kennis die hem nog geld schuldig was, ongeveer een maand salaris. Op de een of andere manier vergat hij helemaal dat hem zojuist zoveel schuld was vergeven en hij voelde geen enkel medeleven en eiste terugbetaling van de schuld, zodat zijn vriend in het gevang belandde.
Een van de vrienden van de koning had het allemaal gezien en bracht verslag van het voorval uit aan de koning. De dienaar werd opnieuw bij de koning gebracht.
"Hoe komt het dat je geen vergeving geschonken hebt terwijl je zelf zoveel genade ontvangen hebt?" De koning was kwaad. "Je zult in de gevangenis worden gegooid totdat je iedere cent hebt terugbetaald!"
Ik stel me altijd zo voor dat de koning die andere man, die maar een beetje schuld had, daarna vrij van schulden stelde, want dat is de aard van de koning. Steeds wanneer ik dit verhaal te horen krijg herken ik mezelf helaas in de daden van de dienaar. Ik ben maar al te vaak net als de dienaar die zijn vriend niet kon vergeven. Door de dood van Jezus aan het kruis zijn mijn schulden voldaan en mijn zonden vergeven. Het is belachelijk als ik mensen die mij iets hebben aangedaan niet kan vergeven, terwijl ik zoveel meer genade heb ontvangen. "Wie veel gekregen heeft, van hem wordt veel verwacht."[2]

1 Zie Mattheüs 18:21-35
2 Lukas 12:48

"Het belangrijkste dat iemand voor een ander kan doen, is voor hem bidden. Gebed behaalt de overwinning. Iedere andere dienst die wij doen, bestaat eenvoudig uit het oogsten van de resultaten van het gebed."

MIJN VERGISSING

Door Elsa Sichrovsky

Doorgaans zie ik mezelf als een vergevensgezind, "aardig" mens, maar tijdens mijn tweede jaar aan de universiteit maakte ik iets mee dat mijn vergevensgezindheid zwaar op de proef stelde.

Mijn klasgenoot Matt en ik werden als team ingedeeld om een presentatie te doen over moderne Engelse literatuur en Matt werkte me van begin af aan al op de zenuwen. Mijn pietluttige, veeleisende werkinstelling strookten met de spontane benadering die Matt had bij het project.

Hij kwam vaak te laat voor afspraken om over het werk te praten en hij verwaarloosde voortdurend allerlei details die ik erg belangrijk vond. Om alles nog erger te maken leverde hij zijn aandeel vaak te laat in, ofschoon ik hem steeds dringender sms'jes stuurde om hem eraan te herinneren. De presentatie zou over drie dagen plaatsvinden toen ik me realiseerde dat Matt het laatste gedeelte, waar hij verantwoordelijk voor was nog niet had afgemaakt en ik kon hem maar niet bereiken. Matt stuurde me uiteindelijk een haastig in elkaar geflanste slotpagina op, een paar uur voordat onze termijn verstreken was, met een slap excuus dat hij met nog een ander project bezig was geweest.

Zoals ik wel verwacht had, was de professor in het geheel niet tevreden met onze presentatie en terwijl hij de vele gebreken van ons team opsomde barstte ik haast uit mijn vel, uit boosheid op Matt. Maar deze scheen er niet al te zeer door uit het veld geslagen en ik hoorde van een vriendin dat hij vond dat hij alles heel goed gedaan had. Aangezien er geen voldoening te behalen viel aan het afsnauwen van iemand die dacht dat hij niets fout had gedaan bleef ik uiterlijk beleefd en feliciteerde mezelf over het feit dat ik zo grootmoedig was tegenover iemand die dat in het geheel niet verdiende.

Twee maanden later, bij een ander project, werd ik ingedeeld met Celine, om een presentatie te doen over Japanse grammatica. Ik dacht dat ik mijn uiterste best had gedaan in mijn voorbereidingen, maar het werd al gauw duidelijk tijdens de ondervraging van ons team dat ik een aantal dingen die we moesten presenteren volkomen verkeerd had begrepen en toen kregen we weer een slecht cijfer. Ik verwachtte al dat Celine boos zou zijn, aangezien het duidelijk door mij kwam, maar in plaats daarvan troostte ze me en hielp ze me met een paar verbeteringen aan de slotversie.

Celines bereidheid tot vergeving leidde tot een zelfonderzoek, omdat haar reactie op mijn falen zo scherp contrasteerde met mijn aversie ten opzichte van Matt. Terwijl ik over de laatste weken nadacht besefte ik dat ik Matt nooit echt had vergeven en dat ik me ook niet had kunnen inhouden toen ik in de verleiding was gekomen om boosaardige opmerkingen aan Matts adres te maken tegen mijn vrienden. Misschien was Matt te laat geweest en had hij niet veel interesse aan de dag gelegd, maar het was ook duidelijk dat ik ook een te nonchalante studente kon zijn die ervoor gezorgd had dat haar team zakte. Ik had altijd gedacht dat ik tolerant en vergevend was, maar uit mijn reactie op Matt bleek dat dit niet het geval was. Ook al had ik geen genade verdiend, toch had Celine me die vrijelijk gegeven zonder op me neer te kijken. Ik bad dat ik door deze ervaring wat van die liefdevolle, nederige gulhartigheid kon krijgen die voortkomt uit de wetenschap dat we allemaal maar onvolmaakte menselijke wezens zijn die de vergeving van anderen om ons heen nodig hebben.

VERGEVING IS GODDELIJK

De kracht om te vergeven is een deel van de natuur en het wezen van God en wanneer je die gebruikt, stijg je boven de beperkingen van je menselijke natuur uit. Als je er voor kiest, iemand anders te vergeven, is dat een van de moeilijkste dingen om te doen, zeker als die persoon het niet verdiend heeft. De menselijke natuur roept om wraak en vergelding of tenminste schadeloosstelling. Maar Ik ben gekomen om vergeving en redding van de zonde te brengen. Als je Mijn natuur probeert te volgen, krijg je meer bereidheid om anderen te vergeven. Het punt waar het om gaat is niet of de persoon die je heeft benadeeld vergeving verdient. Het wezenlijke punt is dat jij moet doen wat het juiste is door genade en vergeving te geven zoals Ik je die gegeven heb. Vergeef anderen die jou benadeeld hebben, zoals je hemelse Vader jou vergeeft.